

dansen in een leeg café
gedichten over ..

Jeroen Kraakman

*Een uitgave van **aaprijdtkever.nl***

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van Jeroen Kraakman.

Coverillustratie gemaakt door Linda Janssen.

© 2020 **aaprijdtkever.nl**

Opgetild in liefde

vroeg in de ochtend
als eerste beneden
de hond een knuffel
gordijnen op een kier

staat daar, zomaar
een ladder, buiten
midden op straat geleund
tegen onzichtbare wolken

ze stapt naar buiten
blote voeten inkoude
sportschoenen, winterjas
over pyjama

de ochtend houdt haar adem in
straten zijn leeg, slechts
de sporten naar nergens
klimmen omhoog

ze kijkt eens op, om
niet terug
zet een aarzelende stap
nog één, nog één, nog

klimt als de
gewoonste zaak naar boven, verdwijnt
tussen sterren en
donkerblauw

kijkt sindsdien steeds
naar beneden, fluistert soms
zacht

ik hou van jou

perron twaalf

op het ritme
van trillend staal
en pompende locs
golft het leven

zuchtend, steunend, lome dreunen
bij het storten van het donker

hoor ik ze zingen
van een afstand
hoor hen zingen in de nacht

volgende morgen vrolijk fluitend
het frisgeel aanschouwen

steeds vroeger lijkt
de vogel te fluiten
het uniek soort, met blauwe pet
en rode strop
terwijl de wielen draaien
koud staal traag verwarmd

op het blauwgeel ritme
van de sporen
leidt het leven zichzelf
terwijl we meereizen
zover als we gaan, maar
altijd iets verder
dan het
eindpunt

troost

een vieze man
in lompen
kwam voorbij, legde
zijn voorhoofd
tegen het mijne
aaide mij, mompelde
liefdevol en
onverstaanbaar

ging op weg

doucheschuim

toen hij voor de laatste keer thuiskwam om
zijn spullen op te halen
had ze alles voor hem klaargezet in de gang en vertrok
wilde er niet bij zijn

zijn sleutel in het slot, een klik en het korte rukje aan de deur
de platen, boeken en kleding
stapelde hij op de achterbank
de laatste ronde door het huis
keurend, speurend, inspecterend of zij
niets vergeten had, dat hem toebehoort

even legt hij zijn hand op de glazen eettafel, waaraan
zoveel kille gesprekken gevoerd boven warme maaltijden
dan de sleutels op het aanrecht en de deur voor de laatste maal
dicht

een uur later stapt zij een huis binnen dat niet meer hun thuis is
gaat aan de eettafel zitten en huilt
lange halen traag verdriet over doffe wangen
geduldig laat ze haar ogen leegstromen, schouders schokken

eenmaal opgedroogd, naar de badkamer
kieren uit, water aan
vist onderuit de wasmand een geheimpje

woest schrobbend poetst ze haar brandende lijf
onder gloeiende stralen zeept zij zich in met zijn schuim
snuift het parfum als poeder

hij is dan vertrokken met alles van hem, maar
ze kan zich nog in de geur van zijn
schoongewassen lijf wentelen

en dat is zielig, maar ook
beter dan niets

mijn drummer en ik

ik ken een meisje, een vrouw
eigenlijk
ze zingt zo zacht, zo mooi
speelt gitaar, piano soms

ze heeft een schaduw, een man
misschien
hij praat niet veel, niet hard
drinkt bier, rookt wat

op het podium staat zij
in het licht, pakt de schijn
werpt wilde woorden woest
in 't rond

vanachter klinkt slechts
zacht getik of diep
gebeuk van hout of
staal op losse vellen

achteraf, gutst zweet
verdrinken woorden
als slotakkoord stelt ze
dit ben ik, dit is mijn drummer

geen idee wie ze zijn

vertel mij meer, vertel niets meer

ik wil aan
jouw lippen hangen
met
de mijne

pianoklanken

als spaarzame regendruppels uit een goudgele hemel breken
verdwaalde pianoklanken door de dunne muren

de buurman speelt niet zozeer piano. Ik stel mij hem voor als
een kind

verwonderd legt hij een vinger op een toets, ziet de toon
opstijgen en verdwijnen in het niets

pas als zelfs de herinnering eraan vervaagd is, legt hij
voorzichtig dezelfde vinger op een andere toets

de nieuwe klank is als een verrassing

nachtegaal

mijn buurman ontsnapte
overleefde
een doodsregime

nu
heeft hij een huis
vrouw, twee kinderen
en een kooi in de achtertuin
voor zangvogels

mijn buurjongetje
liet een dag
de vogels ontsnappen
zijn vader
huilend aangerend, riep

nu
zijn zij net als mij

routekaart naar de hel

pak een kaart en
teken de route
met lichtgevende stift over
onbegaanbare wegen en door
het hoge gras

als ik achterop raak, laat je
dan broodkruimels voor me
en mocht je
iets willen vertellen, stuur mij
rooksignalen

als het water komt, zullen we
varen, ik maak een
zeil van jouw shirt
stop de gaten in jouw
lekkende boot met de
kleren op mijn rug

donkere dagen zullen zonder
nachten zijn en nooit
kijk ik om
zangers zullen onverstoord
onze namen vergeten

ik laat het je weten, als
jouw lekkende boot wal raakt
ik laat het je weten, als
de kaart zegt dat je niet
verder reizen kunt

want ik
reis naar de hel
in een mandje dat ik vlocht
van de letters die
jouw naam spellen

Vincent

aan de wand
mijn verlangen
om geliefd
geëerd
te worden

aan de wand, potsierlijk
mijn verlangen
om begeerd
te zijn gevangen
in holle woorden

aan de wand, wanhopig
opgehangen
een schaduw
zwevende
in verre oorden

aan de wand, aan kant, van kant
gemaakt

weer spiegeling

zie je de trilling
van het water
mijn handen onder-
gedompeld rond
zijn nek

zie je de trilling
een fluistering
mijn lippen haast
tevreden grijnzend

hoera, hoera
het spiegelbeeld is
verdronken

een-zaam-heid blijkt

eigenlijk een diep ver-
langen om te zijn met
mensen waar ik van
houd